

OTUZYEDİNCİ YILDA KIRKSEKİZİNCİ KİTABI YAYIMLARKEN

1978-1984 yıllarında yılda iki kez olmak üzere on dört sayı yayımladığımız *FDE – Fransız Dili ve Edebiyatı* – dergisinden beş yıl sonra Fransız Büyükelçiliği'nin 2022 yılına dek süren kesintisiz akçal yardımlarıyla ilk yıllarda bir, sonraki yıllarda iki kez yayımladığımız *Frankofoni Ortak Kitabına 2025 yılından başlayarak dijital formatta ulaşabilirsiniz.* – www.frankofoni.com.tr – Bildiğiniz gibi Frankofoni'nin her sayısını belli konularda ve olanaklar ölçüsünde özel dosyalar halinde yayımlıyoruz.

Kirksekizinci kitapta *Baudelaire ve Çeşitli İncelemeler* dosyalarını bulacaksınız. İlk dosyada iki inceleme yazısı var. Bu dosyada Ankara Üniversitesi'nden Baudelaire'in kadim dostu Prof. Dr. Nedim KULA'nın yazısının olmayışı bizim için bir eksiklik. Kendilerine acil şifalar diliyorum. İkinci bir eksiklik de yine Ankara Üniversitesi'nden sevgili Prof. Dr. Emin ÖZCAN'ın yazısının olmayışı. Elinde olmayan nedenlerle yazılarını zamanında yazıp bize ulaştıramadı. Dosyanın ilk yazısı Tuğrul İNAL'ın *Baudelaire için Dramatik Bir Okuma – Bir “Tür” Şiir-Tiyatro için Empati Denemesi*. İnal inceleme denemelerinde metni çözümlenemeyecek kadar yetinmeyip onu okurun zihninde yeniden kurgulayarak ikinci bir pragmatik metin ortaya çıkarıyor. Baudelaire'in her iki eserini de – *Kötülük Çiçekleri – Les Fleurs du Mal* ve *Paris Sıkıntısı – Spleen de Paris*- statik birer metin olmanın ötesinde sahnede sergilenen dramatik bir oyun olarak ele alıyor. İnal'a göre empati yönteminin temel dinamikleri öznel, yaratıcı kurgu ve üstgerçekliktir. İnal, nesnel mesafeyi yıkarak şairin iç dünyasına dalıyor. Bunun için orijinal metne sadık kalarak, imgelemi de ön sıraya çıkararak ikinci bir metin yazıyor. Üstgerçeklik de orijinal metindeki gerçekliğin dönüştürülmesi, duyuşsal ve anlatsal bir üst boyuta taşınması anlamındadır. Bu yaratı eyleminde İnal, bir oyun yazarı ya da sahneye koyucu – *metteur en scène* – konumundadır. Şeytan ve kötülük - *le mal*- ölüm ve kadın da baş oyuncu konumundadırlar – *protagoniste*-. Güzel-çirkin, iyi-kötü, yaşam-ölüm vb. karşıtlıklar birer dramatik güç olarak şiir, müzik, renk ve seslerle sahnede senfonik bir yapıya dönüşürler. İç sıkıntısı -*spleen*- ve melankoli de şairin arayış ve kaçış metaforlarıdır.

Prof. Dr. Yavuz KIZILÇİM, Baudelaire'in Hugo'dan esinlenerek yazdığı *Yaşlı Küçük Kadınlar – Petites Vieilles*- başlıklı şiirinden hareketle yaşlılıkta güzelliğin estetiği konusunu irdeliyor. Bunu yaparken dönemin baskın güzellik ideolojisine karşı çıkarak güzellik karşısında Baudelaire'in yeni bir görüş ortaya koyduğunu belirtiyor. Yazısının ilk bölümünde Baudelaire'in egemen yaşlılık ve çirkinlik anlayışını eleştirdiğini, dahası yaşlı ve çirkin görülen kadınları birer güzellik nesnesi olarak gördüğünü ve yaşlılığın övgüsünü yaptığını belirtiyor. İkinci bölümde de somut bir düzlemde Paris sokaklarını süsleyen yaşlı kadınların zarif ve estetik fotoğraflarından kimi kesitler sunuyor.

Çeşitli İncelemeler dosyasında ilk yazı Galatasaray Üniversitesi'nden sevgili Prof. Dr. Osman SENEMOĞLU'nun. Senemoğlu *Türkiye'de Çeviribilime Doğru İlk Adımlar* başlıklı yazısında 1977'de İstanbul Üniversitesi Yabancı Diller Yüksekokulu tarafından düzenlenen “Çeviri Sorunları” toplantılarının, Türkiye'de çeviribilimin kurumsal ve kuramsal temellerinin atılmasındaki öncü rolünü ortaya koyuyor. Toplantılarda ele alınan kavramların çeviribilim öğretimi ve araştırmalarını uzun vadede şekillendirdiğini; dilbilim, felsefe ve

pedagojiyi buluşturan disiplinlerarası bir çerçeve sunduğunu açıklıyor. Ayrıca bu kurucu girişimlerin tarihsel önemini vurgulayarak genç araştırmacıları erken dönem çeviribilim çalışmalarını yeniden düşünmeye davet ediyor.

Ankara Üniversitesi'nden sevgili Prof. Dr. Arzu ETENSEL İLDEM'in yazısının başlığı *Antonia Machado'nun hayatı ve Fransa'da Ölümü*. Antonio Machado 20. yüzyılın en önemli İspanyol şairlerinden biridir. İlk şiir kitabı *Soledades* (Yalnızlıklar) 1903 yılında yayımlanır. 1912 yılında şaire tüm İspanya'da büyük ün kazandıran Campos de Castilla (Castilla Kırkı) şiir seçkisi, İspanyol topraklarını en güzel betimleyen şiirlerden oluşur. Antonio Machado, şairliğinin yanı sıra, 1907 yılından 1936 yılına kadar ülkesinin çeşitli kentlerinin liselerinde Fransızca hocası olarak görev yapmış, "Özgür Eğitim Kurumu'nun" yöntemlerini izleyerek öğrencilerine Fransız dilini ve edebiyatını öğretir. İspanyol İç Savaşı patlak verince Cumhuriyet'in yanında yer alan büyük şair, cumhuriyetçiler savaşı kaybedince Fransa'ya sığınmak zorunda kalır ve sürgünün ilk günlerinde, Collioure kasabasında yaşamını yitirir. Ölümünden sonra ülkesinde politik nedenlerden dolayı önemi yadsınan Machado, Collioure'deki mezarı ve Fransızların anısına düzenledikleri etkinlikler sayesinde ölümünden sonra ününü İspanya dışında sürdürür.

Hacettepe Üniversitesi'nden sevgili Prof. Dr. Kubilay AKTULUM, Levko ve Kramar'ın Rusya-Ukrayna Savaşı bağlamında Ukrayna'daki dinsel medya söyleminde metinlerarasılığın duygusal ve pragmatik işlevlerini inceleyen çalışmasını değerlendiriyor. Aktulum'a göre yazarlar, savaş sürecinde yayımlanan başlıklarda ve haber metinlerinde İncil, tarihsel figürler, mitolojik unsurlar ve popüler kültür göndermeleri gibi metinlerarası kaynakların yoğun biçimde kullanıldığını gösterirler. Bu göndermelerin, Rusya'yı olumsuz ve "kötücül" bir imgeyle ilişkilendirirken Ukrayna'nın direnişini ahlaki ve kutsal bir çerçevede sunduğunu belirtiyor. "Habil-Kabil" ve "Davut-Golyat" gibi anlatılarla savaşın, iyilik ile kötülük arasındaki kadim mücadele olarak temsil edildiğini aktarıyor. Ayrıca "ork" ve "rusizm" gibi neolojizmlerle dinsel yeniliklerin üretilerek söylemin etkisinin arttırıldığını tartışıyor. Aktulum, metinlerarasılığı yalnızca estetik bir teknik değil, alıcının duygularını yönlendiren ve siyasal tutumları şekillendiren pragmatik bir strateji olarak konumlandırıyor. Sonuç olarak metinlerarasılığın savaş dönemlerinde duygusal mobilizasyon ve kültürel bellek üzerinden güçlü bir söylemsel araç işlevi gördüğünü ortaya koyuyor.

Pierre Michon'un L'Empereur D'Occident Adlı Yapıtında Baba Figürü: Gölge ve Obsesyon başlıklı yazı Ankara Üniversitesi'nden sevgili Prof. Dr. Gülser ÇETİN'in. Pierre Michon, yirmibirinci yüzyılın klasik yazarlarından biri olarak kabul edilir ve eserleri çağdaş Fransız edebiyatının ana öyküsünü oluşturur. Yazarın kendisi bu yapıtını bir daha okumadığını hatta sevmediğini itiraf eder; bu yapıtını bir üslup egzersizi olarak görür. Çetin, yazarın yapıtıyla sorunlu ilişkisini anlayabilmek için yapıtın metinsel incelemesinin yapılması gerektiğini vurgular. Yazar (oğul) ile gerçek ve kurgusal karakterler (babası) arasında, tıpkı anlatıcıyla (babanın izinden giden oğul) kurgusal karakterler (Levanten, oğul ve babası Alaric ve düşman kardeşler) arasında olduğu gibi yoğun empati bağlarının kurulduğu gözlemlenir. İki farklı karakterin iç içe geçen hikâyesi eski ve kadim baba- oğul hikâyesini anlatır. Michon'un yapıtları, tanımadığı babasının izinden gittiği yazınsal denemeleridir. Babasının bıraktığı anı ve izlerini süren Michon, yapıtlarında düşman kardeşlerle

mücadele halindedir. Roma'nın savaşçıları zamanın ötesinden seslenirken, Levanten Antakyalı karakter, barışçıl bir ozan olarak çatışmaları yumuşatır.

Racine, La Fontaine, Madame de Sévigné, Molière : Fransızca ve Krallığın Vilayetlerinde Konuşulan Diller (Lehçeler) başlıklı yazısında, sevgili Claude-Alain CHEVALLIER, 17. yüzyılda, XIV. Louis'nin mutlak monarşi döneminde, Paris'in dışına seyahat eden küçük bir azınlığın, dilini bilmediği yabancı bir ülkeye gitmiş gibi hissettiğini ve farklı otuz kadar lehçenin konuşulduğu taşra vilayetlerinde nasıl küçümsendiğini, alay edildiğini Racine, La Fontaine, Madame de Sévigné'den örnekler vererek inceliyor. Chevallier, bu yazarlar arasından sadece Molière'in bu insanları ve dillerini yok saymayarak tiyatro oyunlarında onları kendi lehçeleriyle konuşturduğunu, değer ve önem verdiğini saptıyor. Fransızca'nın Devrim'in ardından, Cumhuriyet döneminde, birlik ve beraberlik için, ulusal dil olarak dayatıldığını aktarıyor.

Hacettepe Üniversitesi'nden sevgili Prof. Dr. Jale ERLAT *Bir Müsekkin Olarak Edebiyat – Okumanın / Yazmanın İyileştirici Gücü Bibliyoterapi ve Jean-Jacques Rousseau* başlıklı makalesinde günümüzde kullanılan bir terim olan “biblioterapi” sayesinde, Rousseau'nun sorunlarıyla başa çıkabilme ve üretken olabilme yöntemini örneklerle sunuyor. Annesini bebekken kaybeden ve dengesiz bir baba ile büyüyen Jean-Jacques'in, kitap okumaları sayesinde (bu tutkuyu babasına borçluydu) ruhsal dengesini koruyabilmiş, yine bu okumalar yardımıyla yazma gücünü geliştirmiş ve ruhunu bir nebze de olsa tedavi edebilmiş olduğunu söylüyor. Rousseau'nun yaşadığı dönemdeki yazarlarla ve aydınlarla (Voltaire, Diderot, Grimm) sağlıklı ilişkiler kuramasa da, yaşamında çelişkiler barındırsa da (“insanın paradokslara hakkı vardır” demişti) okuma ve yazmanın iyileştirici gücü sayesinde delirmekten kurtulduğu sonucuna varıyor.

Bir uyumsuz tiyatro örneği olan *İnek Özgürlüğümü Çaldı* adlı oyunun yazarı Dr. Eyüp Özgür Özen, *Etude des personnages dans deux pièces de Samuel Beckett* başlıklı yazısında *Godot'yu Beklerken* ve *Oyunun Sonu* adlı iki oyunun kişileri ile ilgili ayrıntılı bir inceleme yapıyor. Yazara göre tarih boyunca isimlerin ve anlamlarının önemli bir yeri olduğuna ve isimlerinin insanların kaderlerini ve yaşam tarzlarını şekillendirdiğine inanılmış. Bu görüşten hareketle, yazar çalışmasında bu iki oyunun kişilerinin alışılmış olanın ötesinde, şaşırtıcı, merak uyandırıcı isimlere ve davranışlara sahip olduklarını göstererek, bu isimlerin olası anlamlarını belirleme çabası ile bunların kişilerin karakterlerine, düşüncelerine, eylemlerine ve ilişkilerine olan etkilerini göstermeyi amaçlıyor. Bu incelemede yazar tuhaf veya anlamsız görünen isim seçimleri ile varoluşun absürtlüğü ve modern insanın yaşadığı kimlik kaybı ile hayatta anlam bulmanın imkansızlığını vurgularken, kişilerin arasındaki ilişkilerin bağımlılık ve acımasızlıkla işaretlendiği, bunun da iletişim kurulamayan, yalnızlıklardan kaçılmayan ve geleceği olmayan veya değişim umudu bulunmayan bir dünyayı sembolize ettiğini ortaya koyuyor.

Son bölümde Hacettepe Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'nden sevgili Prof. Dr. Filiz HINCAL'ın Agota Kristof'un bir kitabını değerlendiriyor.

Otuzyedinci yılda yayımladığımız kırksekizinci kitabın hazırlanmasında da her zaman olduğu gibi özveriyle çalışan ön sırada editör yardımcısı sevgili Doç. Dr. Özlem KASAP olmak üzere, Edebiyat Fakültesi Mütercim Tercümanlık bölümü başkanı sevgili Prof. Dr. Şirin

OKYAYUZ'a ve ekibine, aramıza katıldığından beri yardımlarını hiç unutamayacağım çiçeği burnunda doktor sevgili Simay TURAN YILDIZ'a ve bu sayıda görev alan raportörlere ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Bu sayıda yazılarını ilk kez yayımladığımız genç araştırmacılara da teşekkürlerimi sunuyorum, başarılar diliyorum. 2027 yılında Rimbaud, Atilla İlhan ve diğer dosyalarla buluşmak umuduyla okurlarımıza saygılarımı sunuyorum.

Tuğrul İNAL
Şubat 2026, Ankara

EN PUBLIANT EN CETTE TRENTE-SEPTIEME ANNEE LE NUMERO QUARANTE HUIT DE LA REVUE FRANKOFONİ

La revue *Frankofoni* a commencé à paraître cinq ans après la revue biannuelle FDE – Langue et Littérature françaises – dont les quatorze volumes ont paru de 1978 à 1984. *Frankofoni* qui paraissait d’abord une fois par an a commencé à paraître deux fois par an et ce, avec le soutien ininterrompu du Service culturel de l’Ambassade de France à Ankara jusqu’en 2022. Les numéros quarante-huit et quarante-neuf seront uniquement disponibles en version électronique à l’adresse www.frankofoni.com.tr avec des dossiers consacrés à des auteurs ou des thèmes particuliers.

Vous trouverez dans ce quarante-huitième livre, les dossiers *Baudelaire et Considérations Générales*. Il y a deux articles dans le premier dossier. Y est malheureusement absent l’article du cher professeur Nedim KULA, fidèle lecteur de longue date de Baudelaire, de l’Université d’Ankara. Je lui souhaite un prompt rétablissement. Une deuxième absence que nous regrettons est celle de l’article du cher professeur Emin ÖZCAN de l’Université d’Ankara. Pour des raisons qui lui échappent, il n’a pas pu nous faire parvenir son article.

Le premier article du dossier est donc *Une lecture dramatique pour Baudelaire – Un essai empathique pour un genre de Poésie – Théâtre* de M. Tuğrul İNAL. Comme on le sait, İNAL ne se contente pas d’analyser le texte dans ses essais, il réinvente dans l’esprit du lecteur et du critique créant un deuxième texte paradigmatique. Il reprend les deux œuvres de Baudelaire *les Fleurs du Mal* et *Spleen de Paris* en dépassant leur caractère de texte statique pour les analyser comme des pièces dramatiques qui s’apprêtent à une mise-en-scène. Les principes fondamentaux de la méthode d’empathie sont la subjectivité, la fiction créatrice et la surréalité. İnal outrepassa la distance objective pour entrer dans le monde intérieur du poète. Ainsi, tout en restant fidèle au texte original, il réécrit un second texte en mettant à l’avant sa propre imagination. La surréalité correspond alors à la transformation de la réalité dans le récit qui est reclassée dans une dimension sensorielle et narrative. Dans cet acte de création, İnal, agit comme un auteur de théâtre ou un metteur-en-scène. Le diable, le mal, la mort, la femme sont des protagonistes. Les oppositions comme entre le beau-le laid, le bien-le mal, la vie-la mort sont forces dramatiques individuelles transformées sur scène en une structure symphonique avec la poésie, la musique, les couleurs et les sons. Le spleen et la mélancholie sont les métaphores de recherche et de fuite de l’artiste.

M. Yavuz KIZILÇİM, de l’Université Atatürk, analyse l’esthétique de la beauté dans la vieillesse à partir du poème *Les Petites Vieilles* que Baudelaire a écrit en s’inspirant de Victor Hugo. Ce faisant, il souligne que Baudelaire s’oppose à l’idéologie dominante de la beauté de son époque et propose une conception nouvelle de la beauté. Dans la première partie de son article, il montre que Baudelaire critique les représentations hégémoniques de la vieillesse et de la laideur et qu’il va jusqu’à considérer les femmes âgées et jugées laides comme de véritables objets de beauté, faisant ainsi l’éloge de la vieillesse. Dans une seconde partie, il présente, sur un plan concret, une sélection de photographies élégantes et esthétiques de femmes âgées qui ornent les rues de Paris.

Dans le dossier *Considérations générales*, le premier article est signé par M. Osman SENEMOĞLU de l'Université Galatasaray. Dans son étude intitulée *Les premiers pas vers les études de traduction en Turquie*, Senemoğlu met en lumière le rôle pionnier des rencontres « Problèmes de la traduction », organisées en 1977 par l'École supérieure des langues étrangères de l'Université d'Istanbul, dans la mise en place des fondements institutionnels et théoriques des études de traduction en Turquie. Il montre que les notions abordées lors de ces rencontres ont façonné, sur le long terme, l'enseignement et la recherche en traductologie, en proposant un cadre interdisciplinaire réunissant la linguistique, la philosophie et la pédagogie. L'auteur souligne en outre l'importance historique de ces initiatives fondatrices et invite les jeunes chercheurs à reconsidérer les travaux des premières phases de la traductologie.

L'article de Mme Arzu ETENSEL İLDEM de l'Université d'Ankara s'intitule *La vie d'Antonio Machado et sa mort en France*. Antonio Machado est l'un des plus grands poètes espagnols du XXe siècle. Son premier recueil de poésie, *Soledades* (Solitudes), a été publié en 1903. En 1912 paraît *Campos de Castilla* (*Les Champs de Castille*), un recueil qui lui apporte une grande renommée dans toute l'Espagne et qui réunit certains des plus beaux poèmes décrivant les terres espagnoles. D'autre part, Antonio Machado a travaillé comme professeur de français dans les lycées de différentes villes de son pays entre 1907 et 1936. En suivant les méthodes de l'« Institution libre d'enseignement », il a enseigné à ses élèves la langue et la littérature françaises. Lorsque la guerre civile espagnole éclate, le grand poète prend parti pour la République. Après la défaite des républicains, il est contraint de se réfugier en France et, durant les premiers jours de son exil, il meurt dans la ville de Collioure. Après sa mort, Machado, dont l'importance fut niée dans son pays pour des raisons politiques, a continué de jouir d'une renommée hors d'Espagne grâce à son tombeau à Collioure et aux manifestations commémoratives organisées par les Français.

M. Kubilay AKTULUM de l'Université Hacettepe fait l'étude de Levko et Kramar consacrée aux fonctions émotionnelles et pragmatiques de l'intertextualité dans le discours médiatique religieux en Ukraine, dans le contexte de la guerre Russie-Ukraine. Selon Aktulum, les auteurs montrent que, dans les titres et les articles publiés durant le conflit, les références intertextuelles — à la Bible, à des figures historiques, à des éléments mythologiques et à la culture populaire — sont mobilisées de manière intensive. Ces références associent la Russie à une image négative et « maléfique », tout en présentant la résistance ukrainienne dans un cadre moral et sacré. À travers des récits tels que « Caïn et Abel » ou « David et Goliath », la guerre est représentée comme une lutte ancestrale entre le bien et le mal. Il souligne également que la création de néologismes comme « ork » et « rusisme » renforce l'efficacité du discours en produisant des innovations linguistiques. Aktulum conçoit l'intertextualité non seulement comme une technique esthétique, mais aussi comme une stratégie pragmatique orientant les émotions du récepteur et façonnant les positions politiques. En conclusion, il met en évidence le rôle de l'intertextualité comme un puissant outil discursif de mobilisation émotionnelle et d'activation de la mémoire culturelle en temps de guerre.

Dans son article intitulé *L'Ombre et L'Obsession du Père dans L'Empereur d'Occident de Pierre Michon*, Mme Gülser ÇETİN de l'Université d'Ankara parle de Pierre Michon qui est considéré comme un

auteur classique du XXIème siècle dont l'œuvre constitue le canon de la littérature française de l'extrême contemporain. *L'Empereur d'Occident* est une nouvelle qui a donné le titre du recueil de nouvelles dans lequel elle figure. L'écrivain lui-même avoue ne pas relire ni aimer cette nouvelle qu'il considère comme un exercice de style. Cette relation un peu problématique avec son œuvre de l'auteur, rend nécessaire et intéressant son étude textuelle. On observe le lien d'empathie qui se noue entre l'écrivain (le fils) et les personnes réelles (et son père), d'un côté et entre le narrateur (le fils sur les traces du père) et les personnages fictifs (le Levantin, le fils et son père Alaric et les frères ennemis), de l'autre. Deux histoires s'entremêlent pour raconter cette vieille histoire du père et du fils archaïques. L'écriture de Michon est une expédition sur les traces du père inconnu pour collecter les indices et les signaux du Père, alors que le texte est un champ de bataille avec les frères ennemis. Les combattants de Rome ont cette parole intempestive, alors que le Levantin d'Antioche l'adoucit avec la mélodie de son discours.

Dans son article intitulé *Racine, La Fontaine, Madame de Sévigné, Molière : le français et les dialectes parlés dans les provinces du royaume*, M. Claude-Alain CHEVALLIER examine, à partir d'exemples empruntés à Racine, La Fontaine et Madame de Sévigné, la manière dont, au XVIIe siècle, sous la monarchie absolue de Louis XIV, la petite minorité qui voyageait hors de Paris avait le sentiment de se rendre dans un pays étranger dont elle ne connaissait pas la langue, et comment, dans les provinces où l'on parlait une trentaine de dialectes différents, les habitants étaient méprisés et tournés en dérision. Chevallier montre que, parmi ces auteurs, seul Molière refuse d'ignorer ces populations et leurs langues : il leur accorde une place et une valeur en les faisant parler, dans ses pièces de théâtre, leurs propres dialectes. Il rappelle enfin que, après la Révolution, durant la période républicaine, le français a été imposé comme langue nationale au nom de l'unité et de la cohésion.

Mme Jale ERLAT de l'Université Hacettepe, dans son article intitulé *Bir Müsekin Olarak Edebiyat – Okumanın / Yazmanın İyileştirici Gücü Bibliyoterapi ve Jean-Jacques Rousseau*, montre, à partir du concept contemporain de « bibliothérapie », comment Rousseau parvient à faire face à ses difficultés et à maintenir une capacité de création. Elle explique que Jean-Jacques Rousseau, ayant perdu sa mère dès la petite enfance et grandi auprès d'un père instable, a pu préserver un certain équilibre psychique grâce à la lecture -une passion héritée de son père- et développer, par ce biais, sa puissance d'écriture, allant jusqu'à soigner partiellement son esprit. Bien qu'il n'ait pas su établir des relations saines avec les écrivains et intellectuels de son époque (Voltaire, Diderot, Grimm) et que son existence soit marquée par de nombreuses contradictions -lui-même affirmant que « l'homme a droit aux paradoxes »- l'auteur conclut que c'est grâce au pouvoir réparateur de la lecture et de l'écriture que Rousseau a échappé à la folie.

Auteur de la pièce *İnek Özgürlüğümü Çaldı*, qui constitue un exemple de théâtre de l'absurde, M. Eyüp Özgür ÖZEN de l'Université Bilkent, dans son article intitulé *Étude des personnages dans deux pièces de Samuel Beckett* propose une analyse détaillée des personnages de deux pièces de Samuel Beckett, *En attendant Godot* et *Fin de Partie*. Tout au long de l'histoire on a accordé une grande importance aux noms et à leur signification, croyant qu'ils façonnaient le destin et le mode de vie des individus. Partant de ce point de vue, cette étude vise à montrer que les

personnages de ces deux pièces ont des noms et des comportements surprenants et intrigants, qui sortent de l'ordinaire, et à déterminer la signification possible de ces noms, ainsi que leur influence sur les caractères, les pensées, les actions et les relations des personnages. Dans cette étude, le choix de noms insolites ou dénués de sens met en lumière l'absurdité de l'existence et la perte d'identité dont souffre l'homme moderne tout en soulignant les relations entre les individus marquées par la dépendance et la cruauté, symbolisant un monde où la communication est impossible, où la solitude est inéluctable et où l'avenir est sans espoir, sans perspective de changement.

Dans la dernière section, vous trouverez l'évaluation de Mme Filiz HINCAL, de la Faculté de Pharmacie de l'Université Hacettepe, consacrée à l'analyse d'un ouvrage d'Agota Kristóf.

Comme à notre habitude nous terminerons par nos plus vifs remerciements à tous ceux qui, en cette trente-septième année, ont contribué à la préparation de ces quarante-huitième et quarante-neuvièmes numéros. Nos remerciements iront à Mme Özlem KASAP, maître de conférences et éditrice adjointe, ainsi qu'à Mme Şirin OKYAYUZ, professeur et directrice du département de Traduction et d'Interprétation de la Faculté des Lettres et son équipe, et à Mme Simay TURAN YILDIZ pour leur patience, leur disponibilité et leur travail minutieux. Sans oublier tous les évaluateurs dont la contribution à ces numéros est particulièrement précieuse. Je tiens également à remercier les jeunes chercheurs dont les travaux sont publiés pour la première fois dans ce volume, tout en leur adressant mes vœux de réussite pour la suite de leurs parcours académiques.

En espérant vous retrouver en 2027 autour des dossiers Rimbaud et Attila İlhan ainsi qu'encore d'autres qui ne manqueront pas de susciter auprès de vous un large intérêt.

Tuğrul İNAL
Février 2026, Ankara